

Прасето веднага разбра, какво се е искало от него. То трѣбваше да стои на бѣчвата.

Това стана неговъ любимъ нумеръ: и, наистина, нищо не бѣ му тъй приятно, както да стои на бѣчвата и да му даватъ кжсъ следъ кжсъ.

Но щомъ азъ възлѣзохъ на бѣчвата при него и метнахъ дѣсния си кракъ на гърба му, то се изплаши, хвърли се настрана, катурна ме и, когато паднахъ, побѣгна въ конюшната . . .

Чушка бѣше силно изгладнѣла. Когато ѝ донесоха кофата съ приготвената за нея храна и тя се залови за нея, азъ съ единъ скокъ се намѣрихъ на гърба ѝ и стискахъ силно съ краката си.

Чушка почна да се дърпа и мѣта ту въ една, ту въ друга страна, но не можа да ме събори. Тя бѣше гладна и, като забрави причинената ѝ неприятностъ, отново се залови за храната си.

Това се повтори нѣколко дни подредъ, докато Чушка не се научи да ме носи на гърба си.

Съ това се завърши първата частъ отъ образованието на моето прасе, да кажемъ, неговото сръдно образование.

*

Циркътъ бѣ силно освѣтенъ.

Оркестърътъ гърмѣше, а публиката вдигаше силенъ шумъ. Звънецътъ иззвъни. Артистите, облѣчени въ своитѣ циркови костюми, се наредиха по мѣстата си. Представлението почна. Едни нумера бързо следваха други, докато най-сетне дойде и моятъ редъ.

Излѣзохъ на арената. Поклонихъ се и дадохъ знакъ. Служителтъ, който държеше прасето задъ завесата при входа, бързо го бутна и то се намѣри при мене на арената. Неговата поява предизвика силенъ смѣхъ и бурни ржкоплѣскания. Това изплаши прасето, и азъ му казахъ галъвно:

— Хайде, Чушка, не се плаши.